

Mágikus rózsza – Koaguláció

1. rész Vörös szemű szellem

Bár e fejezet címe, a Mágikus rózsza, helyesebb lenne mágikus rózsabotról beszélni. Ugyanis, maga a rózsza (pontosabban: két rózsza) a varázsbotom két végére került.

A rózsák fekete-vörös tűzzel lángolnak, lobognak a botomon, néha némi sárgás lángocskákkal, ez utóbbi a hányásokozás miatt.

De mi is történt a kedves sétatársammal, hogy ilyen ijesztő külsőt vett fel?

Az úgy történt, hogy az egyik jól sikerült asztrális utazásom alkalmával a varázstükrőmben, megjelent egy régi ismerős, az Vörös szemű szellem.

- Mondd csak Adeptus! Megvan még ama varázsbot, amit az én instrukcióim alapján készítettél el? – kérdezte, miközben a szeme még vörösebbé vált, és a szellemarcát érdeklődve megbillentette.

A szoba sarkába pillantottam, mert hanyag-mód oda szoktam dobni a sétabotom. Ugyanis már semmi mágikus dologra nem használtam, valahogy nem volt rá szükség. Vasárnapi sétálásra használtam. Mivel vasárnap délutánonként szokásommá vált, hogy kijárok a promenádra, azaz a korzóra, ami a város fő utcája volt, és valami rejtélyes okból kifolyólag I. Jusztanianosz utcának hívtak.

Ilyenkor felveszem az ünnepi, halszálkás, karcsúsított zsakettem, s nyakamban egy Ascot-kötésű selyemsállal, kezemben a sellő-markolatú sétabotommal, kisasszézok a korzóra, és szédítem a város szépasszonyait - vagy éppen csintalan leánykáját.

- Természetesen, megvan – fordultam a tükör felé - de tettem rá egy sellőt formázó markolatot, ezüstből, hogy kényelmesebb fogása legyen. Remélem, nem baj?

- Azt, sajnos, le kell vened, mert a helyére a Mágikus rózsát szükségeltetik rögzítened. Pontosabban: két Mágikus rózsát. A másikat a másik végére.

- És miért kéne ezt tennem a sétabotommal? Egyébként is, mi az ördög az a Mágikus rózsza?

Ekkor a Vörös szemű hosszas magyarázkodásba kezdett, amit nem akarok szó szerint leírni, lényege a következő:

A sétabotomat, aminek egy rövid ideig, mint tudjuk, a balsorsú Laricsev volt az őrzője, át kell alakítanom afféle harci varázsfegyverré.

Emlékezzünk: eleddig a bot szerencsét hozott tulajdonosának, ám most, az átalakítás után, borzalmas szerencsétlenséget, annak, akire rávetül a bot mágikus energia-sugara, vagy éppen belekerül a szerszám forgatásával létrehozott mágikus gömbbe.

Így válik majd a Szerencse botja a Szerencsétlenség husángjává.

- De pontosan, mit is okoz az ellenségnek? Miféle kárt szenved a delikvens – vágtam a Szellem szavába, mert kezdett hadarni, szavai érthetetlenül morzsolódtak ajkán.

- Akire ráfogod, abban a pillanatban rettentően szerencsétlenné válik. Azaz például azonnal elesik és beüti a fejét a járdaszegélybe, de úgy, hogy mindjárt elhalálozik. Vagy belecsap a száraz-villám, ami a derült égből érkezik. Vagy hányingere támad, és a bajtársa nyakába okád, aki ezt olyan rossz néven vesz, hogy hasába mártja a bajonettjét. Felsorolni is nehéz a különböző és változatos baleseteket, amik ekkor érik a támadódat.

- Értem. De miért van erre egyáltalán szükség? Tudtommal, már nincs egyetlen ellenségem sem, Mirandát leszámítva.

- Tudd meg, Adeptus, sötét idők jönnek. Fel kell készülnöd rá! Fel kell készülnöd a legrosszabbakra. A világ, ahogy most ismered, lassan megszűnik, felbomlik, végzetes és visszafordíthatatlan káoszba fordul. A véres erőszak mindennapossá válik, az ember embernek farkasa lesz, és neked meg kell tudnod védeni magadat.

- Kezdem érteni. Mit kell pontosan tennem?

- Mondd csak, Adeptus – vontam fel a szemöldökét a Szellem – milyen fából készítetted el hajdanán a varázshotot?

- Természetesen szikomorfából. Nem jó tettem?

- Akkor neked, ennek véréből kell megalkotnod a Mágikus rózsát, vagyis a lángoló bojtokat a botod végeire. De nem akármelyik szikomorfa jó ehhez, hanem csakis eme fák öregapja, a szikomorfák őse, eredete, vagyis az Ősfa maga.

- Értem. De hol találom ezt az Ősfát?

- Egyiptomban. Hol máshol? – Jól figyelj szavamra, mert csak egyszer mondom el. Inkább jegyzetelj!

Mivel az Ős-szikomorfa Egyiptomban él, neked pedig Egeriában van a laboratóriumod, helyesen kell időzítened...

- Hoppá! Honnan tudod, hogy Egeriában van a laborom? – vágtam a mondókájába. E szókra a Démon szeme még sötétebb vörös lett, és ingerülten válaszolt.

- Elfelejtet, hogy én a Tisztánlátás és egyben a Lelkiismeret ezüst varázstükrének szelleme vagyok. Én minden tudok. Nahát!

- Bocsánat... akkor folytasd!

- Tehát, nagyon fontos a gyorsaság. Ugyanis a szikomorfa vére frissen csapoltan a leghatásosabb, ám a fent említett okok miatt le kell mondani a frissességről. Ezért, amikor megcsapolod, vagyis vérét veszed, azonnal hűtsd le, és zárd termoszba! Ezután szállítsd rögvest avval a... az ízével... tudod, vasból való masina, ember alkotta, de száll a levegőben, gyorsabban, mint a caucasusi sas...

- A repülőgépre gondolsz?

- Azaz, a repülőgép... Alkonyatkor indulj a fához, amikor az árnyak meghosszabbodnak és a hold ezüst fénye először érinti a földet – mert ekkor kezdődik a transzmutáció.

Ezután a szellem felsorolta a hozzávalókat és az eljárást is. Pontosan tudom idézni, mert közben mindent lejegyeztem.

Elsőként: természetesen, a frissen csapolt szikomorfa vére. Ezt közvetlenül hajnal előtti órákban kell begyűjteni, amikor a fa energiái a legkoncentráltabbak.

Másodszor: vulkánikus hamu, az ősi, szent föld mélyéről, amely erősíti a nedv szerkezetét.

Harmadszor: napfényben érlelt ezüstpor, a keresztkötések megidézéséhez.

Negyedszer: só-kén párlat, vagyis csillagtisztulás, amelyet háromszor kell átszűrni kristálytisza forrásvízben.

Ötödször: Tengeri Leviatán könnycseppje. Ezt a rugalmas alakíthatóságért.

Végül, egy gramm holdfénypor, ez az átváltozás végső katalizátora.

Az átalakítás folyamata pedig a következő: A fa vérét lassan kell kavargatni egy obszidián üstben, míg selymes tapintású lesz. Ezután a vulkánikus hamut fokozatosan hozzá kell adni,

amikor már fortyog a folyadék, miközben az üst köré védelmező rúnákat kell rajzolni a levegőbe.

Ezután következik az ezüstpor és a só-kén párlat csöpögtetve, közben ősi alkímiai formulákat kell mormolni, de ez nem kötelező, csak a teatralitás kedvéért esetleg... a Leviatán könnycseppjét a hold útjának legmagasabb pontján kell belesorgatni, hogy stabilizálja a szerkezetet.

Végül a Holdfényport egy mély sóhaj kíséretében kell az üstbe szórni. A sóhaj is elmaradhat. Ezután csak várni kell, amíg a massa önmagától pulzálni kezd.

Ha az üstből finom, földszagú pára emelkedik, akkor az átalakulás sikeres, és a szikomorfa vére már nem folyékony, hanem élő, lélegző materiává alakult, amely hasonló a gumihoz vagy a gyurmához.

- Ezután már csak egy dolgod van – mondta a vörös szemű szellem a tükörben – az anyagot felkened a bot két végére, rózsaszirmokhoz hasonlóra formázod, és egy közönséges gyufával belobbantod a Mágikus rózsát... Amely, természetesen, ezután örökké égni, lobogni fog, és akárhányszor újra meggyújthatod.

- Értem... értem... - dünnyögtem elgondolkodva, de valójában fogalmam se volt hogyan és miért működik a varázsbot fegyverként így átalakítva.

- Adeptus! Vedd figyelembe, hogy a szikomorfa-gumi mágikus esszenciája így nemcsak anyagi formát ölt, hanem egyfajta misztikus jelkép is – felelt a szellem, mintha a gondolataimban olvasna.

- A vörösén, feketén, és sárgán lángoló rózsza valójában egy szimbólum. Később majd megmutatja mire képes. Talán elvezet egyszer az önvalódhoz, és ahhoz, hogy megismerd a természetes igazsághoz és a jószághoz vezető életet.

Másrészt, kapcsolatot teremt az ősfával is, mintha a fa egy darabja tovább élne a varázsboton. Tudd meg, hogy az ősi Egyiptomban a szikomorfát szent növényként tisztelték, termésével gyógyítottak, más részeivel misztikus temetkezési szertartásokat végeztek.

Harmadrészt egy titkos hatalmat ad, de csak annak engedelmeskedik, aki tudja, hogyan kell használni.

- És hogyan kell használni?

- Ez egy igazán különleges és sötét varázshatás! A szikomorfa gumi-rózsája, amely az energiát fókuszálja, egyfajta balsors-előrejelző vagy végzethozó eszközzé válik. A bot így már egy átokhozó ereklye, amely nem pusztán szerencsétlenséget hoz, hanem a szerencse természetes ritmusát zavarja meg. Az energiája úgy működik, hogy a világ természetes egyensúlyát megbillenti, és így a célpont azonnal a legrosszabb eshetőségek egyikébe zuhan.

Csak irányítsd a bot energia sugarát az ellenségre, és automatikusan hatni fog.

A másik technika, hogy a bot pörgetésével egy mágikus szerencsétlenség-buborékot hozol létre, amely egyfajta káoszmezőként működik. Ez nem csak fizikai balszerencsét okoz, hanem az illető mentális és testi állapotát is megzavarja.

Az energiamező terjedési sebessége változhat attól függően, hogy milyen intenzitással forgatod a botot. Ezért kell két rózsza, mert így különlegesen felgyorsul a fegyver pörgése a finom kiegyensúlyozottság következményeként.

A hatás fokozatosan erősödik – először csak rossz közérzetet okoz, hányinger, hányás, de ha valaki (vagy akár többen is, a gömb nagyságától függően) huzamosabb ideig marad benne, az események tragikussá válnak.

Az áldozat szervezete mintha összehangolná magát a balsorssal – még saját gondolatai is szerencsétlenséget generálnak, például pont akkor lép egy kőre, amikor kibillen az egyensúlyából.

A tükör most el-elhalványult, a szellem szavai lehalkultak, szaggatottá váltak, éreztem, hogy lassan megszűnik az asztrális tér ereje és spirituális utazásom (egyelőre) véget ér.

- Idővel a buborék belseje egyre szürreálisabbá válik – folytatta a tükörbeli lény - torz fények, furcsa árnyékok, időérzékelési problémák... Egyszóval, aki még életben marad, pár perc múlva megőrül... és a harmadik... a harmadik... vissza... az idő... buborék...

Ekkor a Vörös szemű már teljesen elhalványodott, füstszerűvé, egy folt árnyékává vált, s féltem, hogy eltűnik a tükör teréből. Nem is igazán értettem utolsó szavait. Mi az a harmadik? Valami tér-idő anomália?

Még utána kiáltottam, hogy hol találom Egyiptomban ezt az Ősfát. A válaszát már messziről, és alig hallottam, szaggatott szavaiból azt hámoztam ki, hogy menjek Thébába, amit ma Luxornak neveznek. Aztán délre, 200 mérföldre, Asszuánba, ott majd meglátok egy régi romos szentélyt egy fenséges fensík közepén, ott lesz ama Fa... és ezzel eltűnt a vörös szemű. A tükör üresen és feketén hevert előttem a mahagóni íróasztalomon.

2. rész Az asszuáni fa

Három nap alatt előkészítettem az expedíciót, és a negyedik napon már a Kairóba induló EgyiptAir légitársaság gépén voltam, azaz voltunk, mert velem utazott a két familiárisom is.

A repülőn, végig az úton, a vörös szemű szellem utolsó szavain gondolkodtam.

Vajon mit jelenthettek ezek a szavak: „a harmadik” „vissza” „idő”? A harmadik biztosan a bot harmadik alkalmazási módját jelenti... a „vissza” és az „idő” szavak talán arra utalnak, hogy a buborékban visszafordul az idő folyása? De hogyan lehet ezt elérni? És főleg, minek?

Nem sokáig töprenghettem, mert a gép máris landolni készült a Kairói Nemzetközi repülőtéren. Itt viszont volt egy halaszthatatlan ügyem, a Tengeri Leviatán könnycseppje ügyében.

Ugyanis még a vörös szeművel való társalgásom alkalmával, amikor megemlítette, hogy ez is egy alkotórésze a transzmutációnak, eszembe jutott régi jó barátom és alkimista-varázsló társam, aki pont itt él Kairóban. Nagyszerű, gondoltam, éppen útba esik, majd felkeresem és elkunyerálok tőle ezt az alkatrészt.

A két familiárisom elküldtem, hogy vegyenek repülőjegyet, egy belföldi járatra Asszuánba, és szervezzék meg a visszautat is.

Al-Muqtar műhelye Kairó szívében, a Khan el-Khalili bazár egy árnyas sikátorában rejtőzik. Varázsló társam itt végzi már évtizedek óta titokzatos kísérleteit.

Némi keresgélés-bolyongás után máris ott álltam az apró, bronz kapu előtt, amelyre ősi egyiptomi hieroglifák vannak vésve. Az ajtó maga növényekkel jól elrejtve bújt meg egy mélyedésben.

A kopogatóval, amely egy szárnyas kerubot formált, néhányszor megütöttem az ajtót, és pár pillanat múlva méltóságteljesen kinyílt.

Amikor beléptem halvány füst és gyertyafény lengte be a levegőt. A szoba közepén, egy obszidiánból faragott asztalon hevert az üvegfiola, amelyben a Tengeri Leviatán könnycseppje csillogott mélykék fényben.

Al-Muqtar háttal állt, hosszú, sötét köpenyben egy régi tekercset tanulmányozva. Amikor megérezte jelenlétem, lassan megfordult, ám amikor felismert, egy boldog rikkantás kíséretében megölelt.

Hosszas, örömteli lapockalapogatás után, és a szokásos cirkalmas udvariassági mondatok után, végül helyel és édes egyiptomi vörösborral kínált. Már rátértem volna jövelelem céljára, de az első bizonytalan szavak után, barátom legyintett, egy halvány mosoly kíséretében elmondta, hogy pontosan tudja miért jöttem.

Eszembe jutott, hogy a barátom szintén rendelkezik a varázstükörrel, minden bizonnyal abból értesült jövelelem céljáról.

Ne mondjak semmit, mondta és máris egy selyemkendőbe csomagolva átnyújtotta a fiolát, amelynek mintha saját belső világossága lenne, ez a fény még a selyem szövetén is átderengett.

Ez a gesztus egyszerre mély és jelentőségteljes is volt, hiszen nem csak egy mágikus alkotóelemet adott át nekem, hanem barátságunk megingathatatlan bizonyítékát is.

Lassan elbúcsúztam öreg barátomtól, és siettem vissza a repülőtérré, mert egy óra múlva indult a belföldi járat Asszuánba.

Ahogy megérkeztünk, az izzó nap alatt elterülő sivatag és a lassan hömpölygő Nílus látványa fogadott minket.

Utunk a város nyüzsgő utcáin keresztül vezetett, ahol datolyapálmák vetnek árnyékot a homokkőből rakott épületekre.

A fennsík megtalálása nem volt egyszerű feladat. – Asszuán délnyugati részén, a várostól néhány órányi útra egy magaslat emelkedik ki a sivatagból, amelyet csak a helyiek ismernek igazán.

Ám egy régi beduin térkép és egy bölcs öregasszony útmutatása segített megtalálni a rejtett ösvényt, amely felvezet a fennsík szívébe.

Az út homokos és sziklás, és a forráság igazán próbára tette erőnlétünket és kitartásunkat.

A romos szentély az egyik elhagyott dombtetőn állt, félig eltemetve az idő és a szél hordalékai által. Oszlopai omladoztak, homokkő falait évszázadok óta koptatta a szél. Az udvar közepén állt a fenséges ős-szikomorfa; vastag, csavarodott törzsével és méregzöld leveleivel.

Már alkonyodott, ezért úgy döntöttem, hogy letáborozunk a szentély oszlopai között, és megvárjuk a kora-hajnali órát, amikor is megcsapoljuk a fát, vagyis begyűjtjük misztikus vérének.

Miközben a tábortűz mellett elköltöttük szerény vacsoránkat (ami nem más volt, mint a fa gyümölcse, az édes szikomor-füge), megkérdeztem öreg beduin kísérőnket, mit tud mondani erről a vén fáról.

Kísérőnk a tűzbe bámult és lassan elkezdett mesélni.

Beszéde szerteágazó, különös és meglepő volt. Azt is mondhatnám, hogy lenyűgöző. A lényegét a következőképpen tudnám összefoglalni:

A szikomorfa az ókori Egyiptomban különleges és szent jelentőséggel bírt. Nem csupán egy egyszerű fa volt, hanem egy kapu az isteni világba, amelyet gyakran az élet fájaként tiszteltek.

A szikomorfa különösen Hathor istennőhöz kapcsolódott, akit az egyiptomiak a szeretet, az anyaság és a védelem istennőjeként tiszteltek. Hathor gyakran a „Szikomorfa Úrnője” néven is ismert volt, és úgy hitték, hogy a fa árnyékában nyújt menedéket a lelkeknek az utóéletben. A sírokban és templomokban gyakran ábrázolták a szikomorfát, amelyből Hathor vagy más istenek vizet és táplálékot kínáltak a halottaknak, segítve őket az átkelésben a túlvilágra.

A fa nedvét és gyümölcsét is használták különféle rituálékban és gyógyító eljárásokban. A szikomorfa gyümölcse az áldozati asztalokon is megjelent, és a fáját gyakran használták koporsók készítésére, mivel úgy hitték, hogy az elhunytat védelmezi az utóéletben.

A szikomorfa tehát nem csupán egy növény volt az ókori Egyiptomban, hanem egy szimbolikus híd az élők és az istenek világa között. A fa árnyékában megpihenni egyfajta spirituális megtisztulást jelentett, és az egyiptomiak úgy hitték, hogy a szikomorfa alatt az istenek szava hallhatóvá válik.

Amikor felfogtam az öreg beszédét, lassan világossá vált bennem, hogy miért is kísért engem, már Rozália néni albérlete óta ez a különös fa. Nem volt véletlen, hogy pont e fából készült lemezre kellett az ankh keresztet égetnem az izzó cekasszal.

S az sem volt véletlen, hogy evvel a fával hajtottam végre az irrorációt, amikor az átokbetegségben szenvedtem, valamint az sem, hogy a varázshotomat is ebből készítettem el. Mintha öntudatlanul is tudtam volna, hogy csak ez az anyag lehet az én saját bejáratú matériám, ami öröktől fogva az enyém, és jó okkal az enyém.

Már hajnalodott, amikor feleszméltem ebből a szédítő gondolatból, felköltöttem a familiárisaimat, és elindultunk a fához.

Pontosan akkor vettük a szent fa vérét, amikor a hold a legmagasabb pontján járt az égi útján, lehűtöttük a forró nedvet és belesorgattam egy öblös termoszba.

A visszaútról nem sok mondanivalóm van. Éppen elértük a belföldi járatot, vissza Kairóba, aztán másnap már hazai földön jártunk.

3. rész Praktika

Mivel szerettem volna megőrizni a nedv frissességét és egyúttal az erejét is, hazaérve haladéktalanul hozzáláttam a transzmutáció műveletéhez.

De előtte még gyorsan felszaladtam a város mögött magasodó hegyre, amelynek neve: Egeod.

Valójában inkább egy nagyobb domb ez, de hajdanán, úgy ötszáz millió éve, egy működő vulkán volt. Kellett ugyanis a vulkáni por, a szent föld mélyéből, hogy a vörös szemű mondta. És mi lehet szentebb és ősbibb, mint Egeria földje?

A többi alkatrész már megvolt; a Leviatán könnyecseppje az asztalomon, ezüst és holdfénypor még előző kísérletimből maradtak, só-kén párlatot, vagyis csillagtisztulást pedig mindig tartottam egy lezárt lombikban a laboratórium hűtőjében.

Magáról az eljárásról nincs mit mondanom; mindent a megadott instrukciók alapján végeztem.

Amikor kihűlt a matéria, felkentem a bot két végére. Gumi vagy inkább gyurmaszerű anyag volt, színe mélyfekete, de sűrűn tartalmazott ezüstös szemcséket, oly formán, mint a nyári éjszaka a csillagok millióit.

Ezután aprólékos műgonddal kiformáztam a rózsaszirmokat, majd egy egyiptomi gyufával (stílusosan), meggyújtottam a rózsát.

Pont úgy lobogott, ahogy a szellem elmondta: mélyvörösén, fekete szegéllyel, amit pajkos sárga lángocskák kísértek.

Megfogtam a bot közepét; éreztem a súlyát, de azt is, hogy csodálatosan ki van egyensúlyozva. Pörgettem rajta néhányat, a hangja mélyen bűgött-fűtyült, de nem kellemetlenül.

Most már csak ki kellene próbálni, és valahogy elsajátítani a használatát, hogy mágikus fegyverként is funkcionáljon.

Pillantásom Sátánra, a fekete bundájú uszkáromra esett. Amikor látta, hogy figyelem, horkantott egyet.

Vajon merjem kockáztatni, hogy kísérleti alanyom legyen hűséges ebem?

Na, mindegy, majd óvatos leszek, és ha valami balul ütne ki, még mindig van a tarsolyomban néhány gyógyító praktika, varázsmozdulat, ilyesmi.

Lassan, finoman megforgattam a botot háromszor, majd a kutyára mutattam vele. Abban a pillanatban egy halványpiros fény csapott ki a lángoló rózsából, és beburkolta Sátánt, mintha egy szappanbuborékban lenne. Az állat reakciója azonnali és látványos volt. Vonyítva, teljes erejéből nekirent az egy könyvespolcnak, majd hátára feküdt, és görcsös rángatózásba kezdett, olyasformán mintha epilepsziás rohama lenne.

Gyorsan megszüntettem a hatást, vagyis elkaptam róla a rózsabotot, és néhány varázsmozdulattal, simogatással megnyugtattam szegény jószágot. Még kétszer megismételtem a kísérletet és azt tapasztaltam, hogy a hatás ereje és a buborék nagysága attól függ, milyen gyorsan pörgetem a botot, mielőtt kibocsájtom az energia hullámot belőle. Azt is megfigyeltem (de ezt már a macskámon, akinek nem volt neve, illetve Macska volt a neve), hogyha különböző figurákat vittem a pörgetésbe, más-más volt a kiváltott reakció. Most ezeket nem részletezném, mert szeretném megkímélni olvasóim esetleg erre érzékeny lelkivilágát.

Elég annyi, hogy fél év alatt teljesen megtanultam a mágikus rózsabot használatát. Persze nem a háziállataimon, hanem kimentem az utcára, vagy a főtérrre, elrejtöztem egy utcasarok, egy hirdetőoszlop, vagy vastagabb fa mögé. A botot a köpenyembe rejtettem, és amikor láttam egy-egy kutyát, titkon begyűjtöttem a rózsát, elvégeztem a már otthon begyakorolt mozdulatsort és az állatra vettem az energiacsóvát. Néha egész különös, és egyben komikus hatást értem el, de ezeket se sorolom most fel, az előbb említett okok miatt. De biztosítok minden nyájas olvasómat, hogy egyik házi kedvenc sem ért komolyabb bántódás.

Már csak a humán-próba volt hátra. Ám evvel kapcsolatban komoly erkölcsi aggályok merültek fel bennem. Vajon kockáztathatom egy embertársam életét, csak azért, hogy kiderítsek egy fegyver működését? Sam jutott az eszembe, a familiárisom. Éppen a laboratóriumban mosogatta a lombikokat és a Petri-csészéket.

Mögé álltam, és finoman elindítottam felé egy energia csóvát. A buborék azonnal beburkolta, és ebben a pillanatban csöngettek.

Sam kiment, hogy kinyissa a kaput...

Amikor visszatért, rögtön láttam, hogy baj van. Sápadtan botorkált a konyhába, és a késtartóból kihúzta a leghosszabb pengéjű kést. Azonnal megszüntettem a hatást, mert tudtam, mit akar tenni.

Utolsó pillanatban, mielőtt a hasába merítette volna a kést, sikerült kicsavarnom a kezéből. Reszkető kezéből kivettem a levelet is, amit átvett a postástól. Egy szentimentális búcsúlevél volt élete szerelmétől, vagyis egy szakító üzenet.

Valahogy sikerült megnyugtatnom, és elmagyaráztam neki, hogy mi történt valójában. Úgy éreztem kissé neheztel rám a történetek miatt.

Viszont kiderült a bot valódi hatásmechanizmusa, és az eléggé biztató volt.

De még mindig nem tudtam arról a bizonyos harmadik alkalmazási módról. Azt sejtettem, hogy a tér-idővel van valami összefüggés, de hogy hozzam ezt létre. Emlékeztem, hogy a szellem a vissza szót is kimondta, mielőtt eltűnt. Mi lenne, gondolkoztam, hogyha a pörgetés irányát hirtelen visszafordítanám, tennék bele egy furfangos csavart, és úgy lőnék vele?

A harmadik kísérlet meglepő eredményt hozott: a rózsza egy fokozatosan növekvő buborékot engedett ki a szirmaiból, ami beburkolta az egész házat, velem együtt.

Hatalmas néma csend lett, és valami lüktető fényt észleltem. A csendet csak a falióra másodperc mutatójának monoton kattánásai törték meg... de valami nem stimmelt. A mutató mintha lelassult volna, körülbelül három másodperc alatt pöccent arrébb egy vonást, aztán megint felgyorsult, és fokozatosan gyorsabban kezdett kattogni. Bár nappal volt, de hirtelen sötét lett, aztán újra világos, a fény lüktetett, vagy inkább vibrált. Az árnyékok megnyúltak, aztán hirtelen megrövidültek és olyan érzésem támadt, hogy egy lassított felvételt nézek.

Az ablakhoz léptem, elhúztam a függönyt, és amit odakint láttam, az minden képzeletet felülmúlt.

Az egyik pillanatban még sütött a nap, és az ég azúrkékben tündökölt, de néhány másodperc múlva éjszaka lett, sötétkék, majd hollófekete, aztán megint ragyogó nappal, és újra sötétlő éjszaka.

A város zaja, a madarak csiripelésének hangja is megváltozott a lüktetés ritmusában. Hol lassítottan, és mélynek éreztem, mintha egy elnyűtt magnószalagon hallottam volna, a másik pillanatban meg magas hangzású ciripelést éreztem.

Pár percig álltam az ablakban, amikor azt tapasztaltam, hogy a felfénylések fehérebbé és erősebbé válnak, ugyanakkor hideget éreztem, és hópihék olvadtak el az arcomon... beköszöntött a tél. Aztán pár perc múlva újra tavasz lett, és megint ragyogó, meleg nyár.

Elvégeztem egy gyors megszüntető pörgetést a bottal... és a másodpercmutató újra visszaállt az eredeti ritmusára, ugyanakkor a kint fény-lüktetés is abbamaradt. Megint kinéztem az ablakon: az egész várost hó borította, a kémények füstöltek, odalent a játszótéren a gyerekek éppen hóembert építettek, és csilingelő kacagással hógolyóztak.

Nahát, gondoltam, nekem is éppen ideje lenne begyűjtani a kandallóba, és valami ajándék után nézni, mert közeledik a karácsony.